

Bella Andre

Vanaf het eerste moment

Deel 2 in de *New York Sullivans*-serie

Suzanne en Roman lijken tegenpolen in alles. Ze vliegen elkaar al bij de eerste ontmoeting in de haren, maar al snel slaan er heel andere vonken over...

Hoofdstuk 1

Suzanne Sullivan had geen bodyguard nodig.

Niemand besprong haar vanuit een donker steegje, toen ze over West 22nd Street in de richting van D'Oro liep, de galerie in New York City, waar vanavond nieuw werk van haar broer Drake werd tentoongesteld. Ze was niet gebeld door onbekende nummers, en ook haar servers waren in de afgelopen week niet platgelegd.

De lucht was tintelfris vanavond, de sterren schitterden aan de heldere hemel. Ze voelde zich geweldig, alsof alles mogelijk was en er helemaal niets mis kon gaan, zeker niet al die verschrikkelijke dingen waar haar broers zich zorgen om maakten.

Oké, ze was de laatste paar maanden inderdaad bedolven onder duizenden oproepen van niet-traceerbare nummers, en er waren een paar aanvallen uitgevoerd op haar persoonlijke servers en op die van haar bedrijf. Maar ze was natuurlijk niet voor niets een van de beste software-experts op het gebied van digitale veiligheid. Ze kon heus wel voor zichzelf en haar bedrijf opkomen, ongeacht hoe haar broers daarover leken te denken.

Het was nu eenmaal zo dat in een miljardenindustrie niet elke concurrent helemaal eerlijk was. Ook al zat ze zelf niet zo in elkaar, Suzanne wist beter dan wie ook hoe ze zich moest verdedigen tegen cyberaanvallen. Toen haar broers een paar weken geleden bleven aandringen op meer informatie, had ze hun verteld dat die nep-oproepen waarschijnlijk van een van haar vele concurrenten kwamen. Jammer genoeg had ze het te druk gehad met de release van haar nieuwe software om te achterhalen wie erachter zat, en nu waren haar broers ervan overtuigd dat ze met meer dan een paar vervelende grappen van concurrenten te maken had.

Ze waren bang dat iemand het op háár gemunt had.

Maar ook altijd als ze gewoon een date had, maakten ze zich zorgen. Daarom was ze er een tijd geleden al mee opgehouden het hun te vertellen als ze met iemand aan het daten was.

Ze nam het hen niet kwalijk dat ze haar zo wilden beschermen, want ze waren alle vier van jongs af aan gewend om voor elkaar te zorgen. Toen hun moeder een einde aan haar leven had gemaakt, en hun vader vervolgens vijftientig jaar lang emotioneel onbereikbaar was geweest, waren de Sullivankinderen heel erg naar elkaar toe gegroeid. Toch had ze liever dat ze haar niet meer aan het hoofd zouden zeuren over inhuren van een bodyguard.

In ieder geval liep ze nu nog steeds met haar hoofd in de wolken, vanwege de fantastische maandag op kantoor. Zes maanden had ze gezwoegd op het ontwerp van haar digitale beveiligingssoftware. Die was zo innovatief en toch zo betaalbaar, dat ingewijden in de tech-industrie wereldwijd het niet voor mogelijk hadden gehouden. Afgelopen maandag had ze de laatste hand gelegd aan de code. Morgenochtend zou ze haar investeerders het goede nieuws vertellen, dat Sullivan Security klaar was voor de eerste ronde van bètates-ten voor het product dat ze MavG1 had genoemd. De vijf miljardairs die samen de Maverick Group vormden, verwachtten het allerbeste van bedrijven waarin ze investeerden, al waren het familievrienden. Ze gaf hun altijd het beste van het beste.

Al van een afstand zag Suzanne drommen wachtende mensen op de stoep voor de galerie staan. Dat verbaasde haar niet, want haar broer Drake had een twaalftal ongelooflijke doeken geschilderd.

Hij werd gezien als een van de beste schilders van zijn generatie, en nieuw werk van hem trok altijd veel publiek. Vanavond kwamen mensen niet alleen vanwege de kwaliteit van zijn werk, maar ook vanwege het onderwerp. Rosalind Bouchard was niet alleen een wereldberoemde reality tv-ster - een ex-tv-ster om precies te zijn, nu ze gestopt was met haar show - ze was Drakes nieuwe vriendin.

Suzanne had de afgelopen weken veel met Rosa opgetrokken en snapte heel goed waarom haar broer stapelverliefd op haar was geworden. Rosa was slim, grappig en ongelooflijk moedig. Rosa's levenslust spatte van elke verfstreek van Drakes doeken. Kon Suzanne maar een man vinden die net zo intelligent, loyaal en knap was als Rosa.

Jammer genoeg ging Suzannes liefdesleven niet over rozen. Vaak had ze gewenst dat ze de mannen met wie ze uitging net zo kon bijstellen als de broncode van haar software, net zolang tot alle foutjes eruit waren. Maar nu ze eenendertig was, was ze er wel achter dat je mensen niet kon veranderen, laat staan van je te laten houden, als ze dat zelf niet wilden.

Daarom waren haar broers ook zo belangrijk voor haar. Al dachten die soms beter te weten hoe zij haar leven moest inrichten dan zijzelf, ze twijfelde er nooit aan dat Alec, Harry en Drake van haar hielden om wie ze was – een slimme nerd, die een kick kreeg van een hele nacht computercode schrijven, zoals andere vrouwen een kick kregen van schoenen kopen.

Vanwege die lange uren achter haar computer was ze al heel lang niet meer uitgegaan. Vanavond wilde ze eindelijk weer eens een leuke avond hebben. Wie weet zou ze het laatste hokje van haar perfecte-dag-checklist kunnen aanvinken, als ze de ware Jacob tegen het lijf zou lopen en hem zou weten te strikken voordat haar broers er een stokje voor konden steken.

'Suz, je bent er!' Rosa viel haar al om de hals toen ze nog maar net de galerie binnen was. Drake stond naast haar, en pas toen die haar uit zijn omhelzing had vrijgelaten, kon Suzanne vragen: 'Hoe verloopt de opening tot nu toe? Hebben jullie het allebei naar je zin?'

Suzanne wist hoe zenuwachtig Rosa was geweest over het feit dat mensen erachter zouden komen dat zij zich door Drake had laten schilderen. Rosa was ervan overtuigd geweest dat ze zijn naam zou

bezoedelen, niet alleen door haar reputatie van stoute meid van de realityshow, maar ook vanwege de naaktfoto's die eerder dit jaar zonder haar toestemming waren gemaakt, en naar de pers waren uitgelekt.

Drake trok Rosa tegen zich aan, toen zij haar arm om zijn middel sloeg. Voor de zoveelste keer viel het Suzanne op hoe goed ze bij elkaar pasten. Tijdens het dealen met het naaktfotoschandaal had Rosa diep vanbinnen een kracht aangeboord die daar zonder dat ze het wist altijd al gezeten had. Maar Drake had meteen al gezien hoe fantastisch ze was, en was vastberaden geweest in zijn steun voor haar.

'Mensen kunnen geen genoeg krijgen van Drake en zijn schilderijen,' zei Rosa vol trots.

Suzanne wist dat haar broer er niet op uit was om kunstsnobs te imponeren. Voor hem draaide alles nu om liefde, en het was hartverwarmend om hem zo gelukkig te zien.

'Iedereen gedraagt zich voorbeeldig,' zei hij tegen Suz. Hij kreeg een beschermende blik in zijn ogen toen hij Rosa nog steviger tegen zich aan drukte. 'En dat is ze geraden ook.'

Suzanne was het met hem eens. Niemand moest het in zijn hoofd halen om iets negatiefs over Rosa te zeggen. Alle Sullivans zouden voor haar opkomen. En zeker Suzanne, die in elk vrij uurtje werkte aan software voor Rosa's stichting tegen cyberstalking.

Plotseling dook Drakes gehaaide zaakwaarnemer Candace op, en deelde een paar luchtzoenen uit. 'Suzanne, je ziet er zoals altijd weer beeldig uit. Je vindt het niet erg, hè, als ik Drake en zijn muze even meeneem? Ik wil hen aan een investeerder voorstellen, die een enorm bod wil uitbrengen op alle twaalf schilderijen.'

Drake keek nog even verontschuldigend om, toen zijn agent hem meetroonde. Suzanne nam een glas champagne van het dienblad van een passerende kelner en genoot van de zoete bubbels die over haar

tong dansten. Voor het eerst sinds lange tijd lukte het haar om echt te ontspannen. Ze keek om zich heen of er in de galerie iemand was die ze kende, toen haar aandacht werd getrokken door een man die net binnenkwam.

Wauw.

Dat was nog eens een man. Donkere haren en ogen. Strakke kaaklijn. Gebruinde huid. Omdat ze zelf een redelijk lange vrouw was, kon ze zijn lengte ook makkelijker inschatten. Zelf dacht ze aan één meter drieënnegentig, en als je zijn brede schouders in zijn onberispelijke zwarte pak daarbij optelde, dan was het een geheel om je vingers bij af te likken.

Ze watertandde toen ze hem met een roofdierachtige sierlijkheid tussen de mensen door zag lopen. Ze wreef even met haar duim over haar onderlip om te controleren of ze niet daadwerkelijk aan het kwijlen was.

‘Roman, wij staan hier.’

Ze herkende de stem van haar oudere broer Alec. Hij stond bij haar andere broer, Harrison. Kenden ze hem?

Roman. Zelfs zijn naam klonk lekker.

Terwijl de drie mannen elkaar kort omhelsden, moest ze zich inhouden om niet meteen op hen af te stormen om kennis te maken. Uit ervaring wist ze dat ze beter de kat uit de boom kon kijken, en achterhalen waar Roman en haar broers elkaar van kenden.

Ze had nog nooit iets over hem gehoord, en dat nam ze haar broers behoorlijk kwalijk. Die hadden altijd al moeilijk gedaan als zij een van hun vrienden leuk vond. Ze hadden het hun vrienden praktisch verboden om haar alleen al aan te kijken sinds ze een jaar of zestien was.

Jammer genoeg was er in de afgelopen vijftien jaar weinig veranderd. Alec, Harry en Drake waren er nog steeds van overtuigd dat niemand goed genoeg was voor haar, en zeker niet de mannen met

wie zij omgingen. Het had meestal geen zin om ertegenin te gaan. Alec stond bekend als een van de ruigste jongens van de stad, dus als hij zei dat iemand een player was, dan moest dat ook echt een akelig figuur zijn.

Suzanne had er niets op tegen om af en toe wat lol te maken, maar op haar eenendertigste was ze wel een beetje uitgekeken op losse avontuurtjes. Ze wilde wat Drake en Rosa ook hadden gevonden, echte liefde, die dieper ging en oprecht was.

Ook al was Roman erg knap, en zo te zien vol zelfvertrouwen, hij kwam op Suzanne niet over als een player. Iemand die zo alert was, op alles en iedereen in zijn omgeving, kon niet op vrouwenjacht zijn.

Ze kende dat gevoel, want ze was een groot deel van haar leven een buitenbeentje geweest. Op de kleuterschool merkte ze voor het eerst dat ze anders was dan de andere meisjes. Dingen maken en bouwen vond ze veel leuker dan spelen op het schoolplein of poppen aan- en uitkleden. En hoe ouder ze werd, hoe meer ze buiten de groep kwam te staan. Terwijl andere meiden droomden van knappe jongens, was zij als een blok gevallen voor elektronica en coderen. Haar beste vrienden waren ook lid van de computerclub, en de eerste die ze kuste was ook een computerfreak. Ze zat toen in de tweede klas van de middelbare school, en het was voor hen allebei eerder een experiment dan dat er echt sprake was van romantiek. Toen ze ging studeren, had ze met flink wat hulp van haar nichten geleerd hoe ze zich wat normaler kon gedragen, maar ze was altijd opgelucht als ze weer achter een computer kon kruipen. Ze was heus geen maagd meer, maar van een serieuze relatie was het nooit gekomen. De uitdrukking 'verliefd op je werk' paste wel bij haar, vermoedde ze.

Op dat moment kreeg ze oogcontact met Roman en ineens was haar hoofd helemaal leeg. Terwijl ze langzaam bij zinnen kwam, beseftte ze dat ze nog nooit eerder zulke intense ogen had gezien.

Een intensiteit van de beste soort, dacht ze. Ze bleef de aantrekkingskracht voelen, ook al stond hij aan de andere kant van de zaal. Hij bleef haar iets te lang en te indringend aankijken, maar het voelde niet vervelend.

Het was opwindend.

Opwindender dan wat ze in tijden had gevoeld.

Suzanne had zichzelf nooit aangeleerd om te doen alsof ze verlegen was, en ze deed dan ook niet eens moeite om haar glimlach te verbergen. Het was geen uitdagende glimlach, want leren flirten was er ook nooit echt van gekomen, ook al hadden haar nichten Mia en Lori haar dat willen bijbrengen. Maar Roman glimlachte niet terug. Zijn blik werd alleen maar intenser. Nog opwindender.

Ineens wilde ze dat ze van tevoren tijd had gehad om zich om te kleden, zodat ze haar standaard werkkleding, bestaande uit een zwarte spijkerbroek, T-shirt en laarzen, had kunnen inruilen voor iets mooiers. Alle andere vrouwen in de galerie droegen felgekleurde, glanzende korte jurken.

Toen ze instinctief een paar stappen in zijn richting zette, zag ze dat hij ook op haar afkwam. Alle andere mensen in de galerie verdwenen uit haar zicht tot alleen zij tweeën overbleven. Toen stond hij ineens zo dichtbij dat ze hem zomaar had kunnen aanraken.

‘Suz.’

Alecs stem schudde haar wakker. Ze had niet doorgehad dat haar broers samen met Roman naar haar toe waren gekomen, want ze had alleen maar oog gehad voor hem.

‘We willen je graag voorstellen aan onze vriend Roman. Roman, dit is onze zus Suzanne.’

‘Dag, Suzanne.’

O God. Zijn stem was al even sexy als zijn lichaam. Zeker toen hij haar naam met die heel diepe stem uitsprak. Ze was niet zo visueel ingesteld, maar nu dansten er allemaal beelden door haar hoofd,

beelden van zijn mond en handen op haar blote huid, en haar handen op zijn hele lichaam.

Ze deed haar best om de beelden uit haar hoofd te krijgen. Ze mocht dan wel in de dertig zijn, maar als haar broers wisten waar ze nu aan dacht, dan zouden ze haar in een kasteeltoren opsluiten en de sleutel weggooien.

Ze wist nog steeds niet helemaal zeker of ze haar hormonen onder controle had, dus nam ze even de tijd om zich te herpakken. Toen haar hartslag eindelijk was gezakt naar een rustiger galop, stak ze haar hand uit. 'Leuk om je te ontmoeten.'

Roman hield haar hand maar een paar seconden vast, maar de tinteling door zijn aanraking, bovenop zijn sexy stem en zijn intense blik, was een overdosis aan sensualiteit voor Suzanne. Zeker nu ook de ogen van haar broers op haar gericht waren.

'Waar kennen jullie elkaar van?' Haar stem was een beetje gespannen. Te hoog. Gelukkig leek zowel Alec als Harry niets te merken.

'Roman heeft een paar keer voor me gewerkt,' zei Alec.

'Hij is ook niet slecht in het steekspel,' voegde Harry eraan toe. Dit was zowat het grootste compliment dat haar broer iemand kon geven, als wereldwijd gerenommeerd expert in middeleeuwse geschiedenis, die ook nog een collectie wapens bezat waar een museum blij mee zou zijn.

Eindelijk was er een man die haar broers goed genoeg vonden. Hadden ze Roman vanavond uitgenodigd omdat ze hoopten dat het zou klikken tussen hem en haar?

'Ik ben bevriend met je broers,' zei Roman en ze voelde zijn lage stem tot diep in haar lichaam. 'Maar dat is niet de reden dat ik hier ben.'

Ze viel zowat in katzwijn. De computernerd die zich nooit met huid en haar aan een man had overgeleverd, stond nu op het punt om zichzelf tegen zijn brede borst te drukken. En als haar broers

eindelijk zo ver waren dat ze het oké vonden dat ze haar geluk beproefde met een fantastische man met wie zij al bevriend waren, zou dat misschien gewoon kunnen.

‘Waarom ben je dan hier?’ vroeg ze, en moest haar best doen om haar stem niet ademloos te laten klinken.

Even hield hij haar blik vast met zijn donkere ogen. ‘Ik ben je nieuwe bodyguard.’